

Zempléni Múzsza

Barabás Zoltán

Triptichon

I.

Álmomban csak a szél
világolt. Inkább

félt mint gyógyult
a feldúlt égbolt.

Kivérzetten, mozdulatlanul
feküdt előttem a palicsi tó,

melynek törtfehér vizén ráérősen
lépdeltél a női strand felé...

II.

Jóval a nappali
bevetés előtt
már foglalt volt
a legtöbb meta***

A gépek nyers morajától
egyet reccsent, majd kivágódott

a világosság idejétmúlt ablaka
és egy magyar asszony szíve alatt

boldog álmukból felriadtak
a még csak befelé látó,

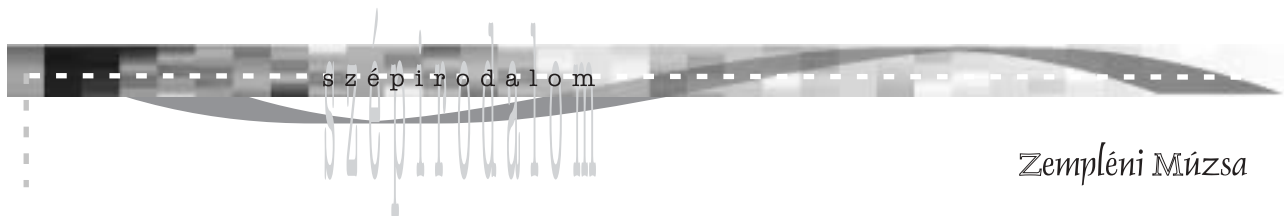
összegombolyodott magzatok
– akik még sosem kóstolták

2004. tavasz

60

szépirodalom

Zempléni Múzsza

a romlott szavak ízét –,
majd aludtak tovább.

Nyomban találat érte
a meteorológiai állomást,

de a President Hotel kőművesei
serényen rakták a falat.

Kisvártatva magasra szökött
a víz a férfi strandnál,

ahol a tóba hullott, fel nem robbant
rakétákra zárkát vont az iszap.

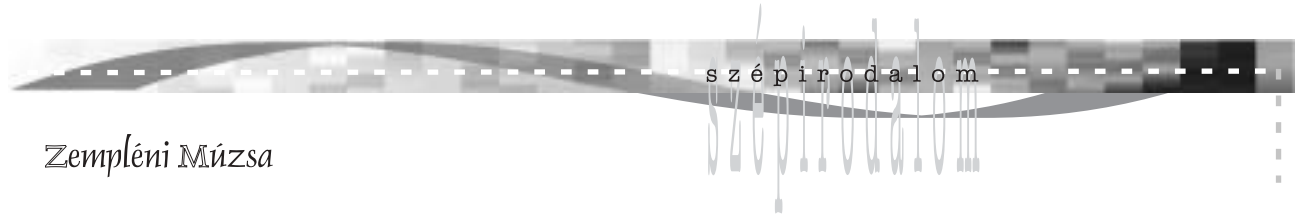
Azóta a puccos, újmódi házak
sokkal távolabb nőnek.

Vízközelen, a parti sárban
csak a tizenkilencedik század

második felében telepített
hatalmas park képes kitartani,

örökbe fogadván a lebombázhatatlanul
születő földi csodát:

a hajnalonta fel-felujjongó rigófüttyöt
s a friss falevelek klorofilját.

Zempléni Múzsza

III.

A női strand felé
lépdeltél a törtfehér vizen.

Eléd feküdt a palicsi tó:
mozdulatlanul, kivérzetten.

A feldúlt égbolton
csak a szél gyógyult.

Álmom inkább
félt mint világolt.

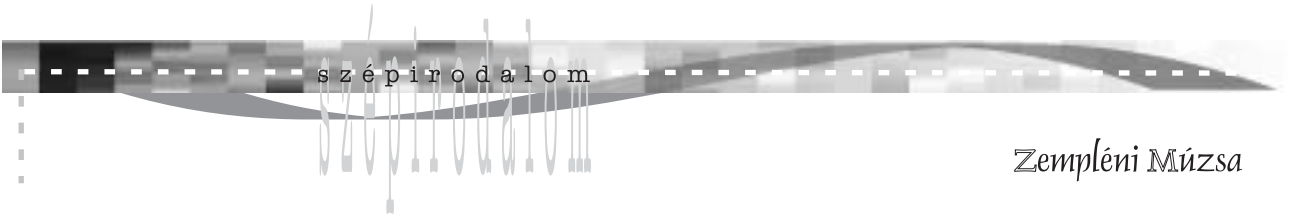
Palics, 2003. május 28.

2004. tavasz

62

szépirodalom

Zempléni Múzsza

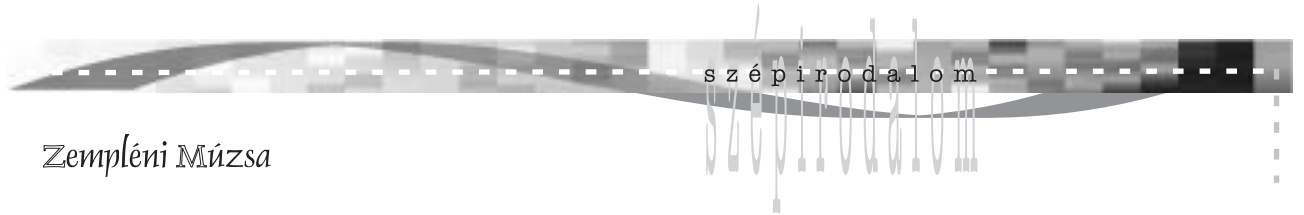
Eltanulom a nyárvégi esők minden mesterségét

Mit ígérhet nekem egy molett nő,
ha a fuldokló éjszaka
már betömte a házak száját
és a hold előtt felejtett város
mocskos tükörben
bámulja magát?

Ó, ne hidd,
hogy lomha képzeleteddel
most könnyebben
elbánsz.

Tegnap még menedékjogot
osztogattál a félnótásan
landoló faleveleknek
és unottan nézted
hogy mellkasomból
egy folyó
ered.

Látod,
lassan eltanulom
a nyárvégi esők
minden
mesterségét.

Zempléni Múzsza

Ha jól belegondolok,
ez is kevés neked,
hiszen te folyópartnak születtél,
ahol kallódó szavainkra
legalább kétszer
lehet alkudni.

És azóta csak arra vársz,
hogy a naponta fölém hajló
árva feketeerigó
kiszáradt torkából
egy óvatlan
pillanatban
mégiscsak
elcsenem
neked
a nyers
melódiát.

2004. tavasz

64

